

РЕШЕНИЕ

№ 1265

гр. Варна, 21.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Даниела Ил. Писарова

Членове: Светлана Тодорова
Цветелина Г. Хекимова

при участието на секретаря Жасмина Ив. Райкова
като разгледа докладваното от Светлана Тодорова Въззивно гражданско дело
№ 20223100501638 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното :

Производството е образувано по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на „ПОЛ АГРАР КАМПАНИ“ АД ЕИК 202630576 със седалище и адрес на управление гр.Варна, р-н Приморски, ул.Лоза 16 ет.5 ап.21, представлявано от прокуриста С.Н.Т. срещу Решение № 953 от 07.04.2022г., постановено по гр.д. № 1638/2022г. по описа на ВРС, с което е ПРИЕТО ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните по делото, че „Пол Аграр Кампани“ АД ЕИК 202630576, със седалище и адрес на управление гр. Варна, ул. „Лоза“ №16, ет.5, ап.21 дължи на „БИ ЕС ТРЕЙД БЪЛГАРИЯ“ ООД ЕИК 202640766 със седалище и адрес на управление с. Дончево, ул. „Пета“ № 54А, общ. Добрич, обл. Добрич сумата от 10 641,84 лв. без ДДС, представляваща главница по сключен между страните Договор за покупкопродажба на 33,36 тона царевича, за която сума е издадена фактура с номер 2000005302 от 29.04.2020г., както и сумата от 966,63 лв. – лихва за забава върху главницата за периода от 29.05.2020г. до 20.04.2021г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по реда на чл. 410 ГПК в съда – 20.04.2021г. до окончателното изплащане на сумата, за които суми има издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. с номер 5780/2021г. по описа на Районен съд – Варна.

В жалбата се излага, че решението на ВРС е неправилно и е постановено при

нарушение на процесуалния и материални закон. Счита се, че иският съд не е разгледал в пълнота търговските взаимоотношения между страните. Изтъква се, че извършената ССЧЕ не е отчела разликите в отнасянето на плащанията в двете счетоводства, както и другите сделки между страните. Настоява се за отмяна на първоинстанционното решение като неправилно и за постановяване на друго, с което искът да бъде отхвърлен.

В срока по чл.263 ГПК, въззиваемата страна „БИ ЕС ТРЕЙД БЪЛГАРИЯ“ ООД ЕИК 202640766 представя писмен отговор, в който счита жалбата за подадена от неоправомощено лице, доколкото към същата липсват доказателства за възникнала представителна власт в полза на С.Т.. На следващо място, я намира за неоснователна. Сочи, че заключението на ССЧЕ не е своевременно оспорено от ответната страна. Настоява за потвърждаване на обжалвания съдебен акт.

Страните не са направили искания по доказателствата.

ВАРНЕНСКИ ОКРЪЖЕН СЪД като взе предвид направените оплаквания с жалбата, изложените доводи и съображения на страните, както и събраните по делото доказателства намира за установено следното:

Въззивната жалба е редовна по смисъла на чл.267, ал.1 от ГПК, подадена са в срок от надлежна страна срещу подлежащ на въззивно обжалване съдебен акт, поради което са допустими и подлежат на разглеждане по същество. С оглед правомощията на прокуриста в съответствие с разпоредбата на чл.22 от ТЗ и предоставените изрични права, същият е надлежно упълномощен да представлява въззивника в настоящото производство.

Правомощията на въззивния съд съобразно разпоредбата на чл. 269 ГПК са да се произнесе служебно по валидността и допустимостта на обжалваното в цялост първоинстанционно решение, а по останалите въпроси – ограничително от посоченото в жалбата по отношение на пороците, водещи до неправилност на решението.

Постановеното решение е издадено от надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му правораздавателна власт и компетентност, поради което е валидно.

Наличието на всички положителни и липсата на отрицателните процесуални предпоставки във връзка със съществуването и упражняването на правото на иск при постановяване на съдебното решение, обуславя неговата допустимост, поради което въззивният съд дължи произнасяне по съществото на спора.

Производството по гр.д. № 10531/2021г. по описа на ВРС е образувано по искова молба от „Би Ес Трейд България“ ООД ЕИК 202640766 срещу „Пол Аграр Кампани“ АД ЕИК 202630576 с искане да бъде постановено решение, по силата на което да бъде прието за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищцовата страна сумата от 10 641,84 лв. без ДДС, представляваща главница по договор за покупко-продажба на 33,36 тона царевица, за която сума е издадена фактура с номер 2000005302 от 29.04.2020г., както и сумата от 966,63 лв. – лихва за забава върху главницата за периода от 29.05.2020г. до 20.04.2021г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението по реда на чл. 410 ГПК в съда 20.04.2021г. до окончателното изплащане на

задължението.

Приети по делото са, и не са оспорени от ответника, фактура № 2000005302/29.04.2020г., обективизираща сделка по продажба на 33.36 тона царевица на продажна цена от 319 лева на тон на обща стойност 10 641.84 лева без ДДС с доставчик „БИ ЕС ТРЕЙД България“ ООД и получател на стоката „Пол Аграр Кампани“ АД. Съгласно пътна /прехвърлителна/ разписка № 71/29.04.2020г. стоката по процесната фактура е предадена от доставчика на получателя.

Съгласно проведената ССЧЕ, чието заключение не е оспорено от страните по делото, фактурата е осчетоводена и при двете страни, като към момента на изготвянето на задачата липсват данни за извършено, съотв. отразено плащане и в двете счетоводства.

Така, от ангажираните от ищеца писмени доказателства – фактура, пътна прехвърлителна разписка и заключението на вещото лице по изготвената и неоспорена от страните ССЧЕ се установява по безспорен начин, че между търговските дружества е налице облигационна връзка по повод покупко-продажба на зърно, за което е издадена фактура № 2000005302/29.04.2020г.

С решение № 166/26.10.2010г. по т.д. №991/09, второ т.о., решение № 96/26.11.2009г. по т. д. № 380/2008г. на ВКС, ТК, I т. о., решение № 47/08.04.2013г. по т. д. № 137/2012г. на ВКС, ТК, II т. о., решение № 109/07.09.2011г. по т. д. № 465/2010г. на ВКС, ТК, II т. о., решение № 114/26.07.2013г., решение № 46/27.03.2009г. по т. д. № 454/2008 г. на ВКС, ТК, II т. о., решение № 42/19.04.2010г. по т. д. № 593/2009г. на ВКС, ТК, II т. о., решение № 166/ 26.10.2010 г. по т. д. № 991/2009г. на ВКС, ТК, II т. о., решение № 23/07.02.2011г. по т. д. № 588/2010 г. на ВКС, ТК, II т. о., решение № 30/08.04.2011 г. по т. д. № 416/2010г. на ВКС, ТК, I т. о. и е прието, че фактурата може да бъде приета като доказателство за възникнало договорно правоотношение по договор за продажба между страните, доколкото в самата фактура фигурира описание на стоката по вид, стойност, начин на плащане, наименование на страните и време и място на издаване. Само по себе си отразяването на фактурата в счетоводството на ответника-купувач (независимо, че с оглед спецификата на доставката да не предполага включването ѝ в дневника за продажбите по ДДС и ползването на данъчен кредит по нея) представлява признание на задължението и доказват неговото съществуване (решение №42/10г. на ВКС, второ т.о.). Несъмнено доказателство в тази насока е и фактът, че търговецът не се е противопоставил на доставката на стоката, веднага след като е узнал за получаването ѝ, по смисъла на чл.301 от ТЗ, отразявайки фактурата в счетоводството си. Доколкото ответникът не твърди, както и не ангажира доказателства за пълно или частично плащане, то осъдителната претенция се явява основателна и доказана. С оглед основателността на главния иск, доказан се явява и акцесорния иск за присъждане на обезщетение за забава, като при съобразяване с диспозитивното начало в процеса, същата следва да бъде присъдена така както е заявена – от 29.05.2020г. за сумата от 966.63 лева в периода до 20.04.2021г.

Във въззивната жалба се въвежда възражение, че съдът не е разгледал, съотв.взел под внимание други сделки между страните, като не е установено дали същите са коректно

осчетоводени като платени или не същите, вкл. и процесната. Ответникът-купувач по процесната сделка не въвежда конкретни твърдения, съотв.възражения относно недължимостта на цената по нея, поради което и съдът не е длъжен да изследва търговските взаимоотношения между страните, стоящи извън доставката, предмет на поставения на разглеждане спор.

Правните изводи на настоящата инстанция относно основателността на иска съвпадат напълно с тези на първоинстанционния съд, поради което на основание чл. 272 от ГПК съдът препраща и към тази част на мотивите на първоинстанционното решение.

По изложените съображения съдът намира, че искът за основателен и доказан, при което с оглед идентичния резултат на спора пред първоинстанционния съд решението му следва да бъде потвърдено.

С оглед резултата по делото въззивникът следва да понесе сторените от въззиваемото дружество съдебно-деловодни разноски пред въззивната инстанция за адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева.

Воден от гореизложеното, **ВАРНЕНСКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 953 от 07.04.2022г., постановено по гр.д. № 1638/2022г. по описа на ВРС.

ОСЪЖДА „Пол Аграр Кампани“ АД ЕИК 202630576, със седалище и адрес на управление гр. Варна, ул. „Лоза“ №16, ет.5, ап.21 дължи на „БИ ЕС ТРЕЙД БЪЛГАРИЯ“ ООД ЕИК 202640766 със седалище и адрес на управление с. Дончево, ул. „Пета“ № 54А, общ. Добрич, обл. Добрич сторените съдебно-деловодни разноски пред въззивната инстанция за адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, на осн.чл. чл.280, ал.3, т.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____